

ΤΑ ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Τοῦ κ. Ε. ΑΝΑΓΓΥΡΟΥ

Προκαλεῖ στὸν καθένα ἐντύπωση ὅταν πληροφορεῖται ὅτι, κάθε χρόνο συμβαίνουν στὸν τόπο μας περισσότερα ἀπὸ 50.000 ἀτυχήματα.

Απὸ αὐτὰ μένου 5.000 περίπου ἄνθρωποι ἀνάπηροι γιὰ ὅλη τους τὴν ζωὴ. Καὶ περίπου 500 ἄνθρωποι σκοτώνονται.

Δηλαδή ἀπὸ τὰ ἀτυχήματα, κάθε χρόνο, δημιουργεῖται μιὰ δλόκληρη στρατιὰ ἀνθρώπων ἀναπήρων, πού δὲν μποροῦν πλέον νὰ ἐργασθοῦν οὔτε νὰ βγάλουν τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας τους.

Αὐτὸ, ὅπως καταλαβαίνετε, ἐκτὸς πού ἐλαττώνει τὴν ἐθνικὴ παραγωγὴ, ρίχνει σὲ στέρηση καὶ σὲ φτώχεια πολλές οἰκογένειες. Καὶ φέρνει κοινωνικὴ δυστυχία. Σκεφθῆτε ποιά μεγάλη συμφορὰ πέφτει σ' ἕνα σπίτι, ὅταν κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, εἴτε ὁ ἀδελφός εἴτε ὁ γονιός, πάθῃ ἀπὸ ἀτύχημα καὶ κρεβατωθῇ ἢ χαθῇ ὁλότελα.

Ἄλλὰ ὑπάρχουν πολλοὶ πού θὰ εἰποῦν: Τί ἐνδιαφέρει τόχα ἐμᾶς τοὺς ἀγρότες τὸ ἀτύχημα; Ἐμεῖς πού ζοῦμε στὴν ἐπαρχία, μακριὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς πρωτεύουσας, ἔξω ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν πόλεων πού ἔχουν τὴν μεγάλην κίνηση καὶ τίς χιλιάδες αὐτοκίνητα, ἐμεῖς, ὅσοι ζοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια, στὰ ὁποῖα τριγυρίζουσι λουριά, ἄξονες καὶ γρανάζια, τί σχέση ἔχουμε μὲ τὸ ἀτύχημα;

Καὶ ὅμως! Τὸ ἀτύχημα παραφυλάει τὸν ἄνθρωπο παντοῦ: Καὶ στὸ σπίτι καὶ στὸ σχολεῖο καὶ στὴ χωράφι καὶ στὸ δάσος καὶ στὸν αὐτοκινήτοδρομο καὶ στὴ βιασύνῃ καὶ στὴ σκάλα καὶ παντοῦ.

Θὰ ρωτήσετε: Εἶναι δυνατόν νὰ προληφθῶν τὰ ἀτυχήματα; Βεβαίως! Ἀπὸ τίς μελέτες πού ἔχουνε κάνει ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἐδῶ καὶ 40 χρόνια ἔχουν ἐπιδοθῆ στὴ μελέτῃ τοῦ ζητήματος, δηλαδή τῶν ἀ-

τυχημάτων καὶ τῶν στατιστικῶν ἀριθμῶν, βγάλανε τὸ συμπέρασμα ὅτι: Τὸ ἀτύχημα μπορεῖ νὰ προληφθῇ. Καὶ γι' αὐτὸ, στίς ξένες χώρες, ἔχουνε ἰδρυθῆ, πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλία, μεγάλες ὁργανώσεις, οἱ ὁποῖες συστηματικὰ ἐπιδίδονται μὲ κάθε μέσο, στὴν π ρ ὁ λ η ψ η τ ὠ ν ἄ τ υ χ η μ ἄ τ ω ν.

Καὶ ἡ πρόληψις τῶν ἀτυχημάτων πετυχαίνεται μὲ τὸν ἀπλὸ συλλογισμό, πού βγαίνει ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς: Στὰ 100 ἀτυχήματα πού συμβαίνουν, τὰ 80 ὀφείλονται στὴν ἀφηρημάδα, στὴν ἐπιπολαιότητα, στὴν ἄλειψι προσοχῆς, στὴν ὄνειροπόλησι κατὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς ἀπὸ αὐτὸν πού ἐργάζεται, ἢ πού περπατᾷ ἀπόρροια στὸ δρόμο. Τὰ ἄλλα 15 ἀτυχήματα, ὀφείλονται στὴν κακὴ κατάστασι τῶν ἐργαλείων— ἂν κάνῃ κανεὶς μιὰ δουλειὰ— ἢ στὴν κακὴ κατάστασι τῶν δρόμων ἢ τῶν αὐτοκινήτων ἢ γενικὰ σὲ ἄλειψι προφυλακτικῶν μέτρων.

Ὡστε ἔχουμε $80 + 15 = 95$. Ἀπομένουσι δηλ. 5 μὲν οὖν στὰ 100 ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται σὲ καθαρὸν ἀ τ ὠ χ η μ α σ. Σὲ σύμπτωσι, δηλαδή, περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὰ προλάβῃ μὲ τὴ θέλησή του.

Ὅταν λοιπόν, στὰ 100 ἀτυχήματα, τὰ 85 μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θέλησή του, μὲ τὴν προσοχή του, νὰ τὰ προλάβῃ, τότε λέμε ὅτι τὸ ἀτύχημα, βεβίως προλαβαίνεται, μὲ τὴ γνώσι, μὲ τὴν προσοχή, μὲ τὸ συναίσθημα τέλος τῆς αὐτοπροστασίας.

Γι' αὐτὸ οἱ ὁργανώσεις πού ἔχουνε ὡς ἔργο τους τὴν «πρόληψιν τῶν ἀτυχημάτων» δὲν δίνουν οὔτε κανόνες οὔτε ἀφορισμούς γιὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰ ἀτυχήματα. Προσπαθοῦν μόνον μὲ τὴν διαπαιδαγώγησι, τὴν διαφώτισι, τὴν προτροπή, νὰ ἐπισύρουν